

KÚRIA

Bfv.III.1.103/2015/6.szám

A Kúria Budapesten, a 2016. február 15. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kifosztás büntette és más bűncselekmények miatt K. Á. ellen folyamatban volt büntetőügyben a Pest Megyei Főügyészség által - a terhelt javára - benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Dunakeszi Járásbíróság 6.B.105/2014/17. számú ítéletét megváltoztatja:

a terheltet az ellene egy rendbeli kifosztás büntette [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont] miatt emelt vád alól felmenti;

a terhelt további cselekményeit egységesen lopás büntettének [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont be) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont] és lopás vétségének [Btk. 370. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont] minősíti;

a terhelt szabadságvesztésének tartamát 10 (tíz) hónapra, a próbaidő mértékét 2 (kettő) évre enyhíti;

a közérdekű munka kiszabását mellőzi;

a lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés [Szabs. tv.

177. § (1) bekezdés a) pont első fordulat] miatt az eljárást megszünteti.

Egyebekben a megtámadott határozatot hatályában fenntartja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Dunakeszi Járásbíróság a 2015. március 11-én kihirdetett 6.B.105/2014/17. számú ítéletével K. Á. terheltet bűnösnek mondta ki 2 rendbeli kifosztás büntetében [2012. évi C. törvény - a továbbiakban: Btk. - 366. § (1) bekezdés c) pont], készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont] és magánokirattal visszaélés vétségében [Btk. 346. § (3) bekezdés]. Ezért a terheltet halmazati büntetésül 2 évi börtönbüntetésre és 80 óra közérdekű munkára ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette és megállapította, hogy abból a terhelt legkorábban a kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a közérdekű munka végrehajtása során végzendő munkáról, és annak a nem teljesítése esetén szabadságvesztésre való átváltoztatásáról.

Az elsőfokú ítélet - fellebbezés hiányában - a kihirdetésének napján jogerőre emelkedett.

A bíróság jogerős ítéletében megállapított tényállás szerint a terhelt 2013. július 16. napján hajnali 3 óra körüli időpontig együtt italozott H. E. K.-val és P. I.-vel, előbbi lakásán. Ekkor H. E. K. és P. I. a lakás hálósobájába mentek aludni, míg a terhelt a hálósobával szomszédos helyiségben maradt. A terhelt reggel 5 óra 45 perckor távozott a lakásból, és annak tudatában, hogy vendéglátói alszanak, onnan az alábbi tárgyakat vitte magával:

- az M. E. Kft. tulajdonát képező, de H. E. K. sértett használatában lévő L. típusú laptopot a hozzá tartozó akkumulátorral, kábellel, töltővel, A. típusú USB egérrel, USB N. W. mobil internettel és P. SIM-kártyával, összesen kb. 80.000 forint értékben,
- a H. E. K. tulajdonát képező, a fenti laptop táskájában elhelyezett 6 db tampon, 1 darab tollat és 2 papírfecnit, egy darab ezüst karkötőt, egy db aranygyűrűt 6 zafír- és briliáns kővel, egy darab, cirkónium köveket tartalmazó aranygyűrűt,

összesen 12.000 forint értékű készpénzt euró és forint pénznemekben, 10 darab 500 forintos címletű étkezési utalványt az M. tömbből, összesen: 107.400 forint értékben, továbbá a K. Bank által P.-né H. E. - a sértett korábbi nevére - kibocsátott bankkártyát, és
- a P. I. tulajdonában álló N. típusú mobiltelefont akkumulátorral, 5.000 forint értékben.

Az okozott kár a laptop-táska és teljes tartalma, továbbá az ékszerek, a mobiltelefon, továbbá 3.500 forint értékű étkezési jegy, valamint a bankkártya lefoglalásával és a sértetteknek való kiadásával részben megtérült.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a Pest Megyei Főügyészség a Be. 416. § (1) bekezdés b) pont első és második fordulataiban írt okból, de tartalmilag - a később kifejtendők szerint - a hivatkozott törvényhely a) pontjára is kiterjedően, a terhelt javára terjesztett elő felülvizsgálati indítványt (Bf.1441/2015/2-I.). Ebben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás folytatására való utasítását kérte.

Ennek indokai szerint az elsőfokú bíróság törvényt sértett, amikor a Btk. 33. § (6) bekezdés a) pontjában foglalt kifejezett tiltó rendelkezés ellenére egyidejűleg ítélte a terheltet (végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett) szabadságvesztésre és közérdekű munkára.

Utalt arra, hogy önmagában egyik, a bíróság által alkalmazott büntetési nem sem törvényt sértő. Az ügyészi álláspont szerint az elbírált cselekmények számára és a halmazatra tekintettel ugyan indokolt a szabadságvesztés alkalmazása, de - a Btk. 82. § (2) bekezdés d) pontja alapján - önállóan közérdekű munka is kiszabható lett volna. A két büntetési nem egyidejű alkalmazása azonban a korábban hivatkozott anyagi jogszabály megsértését eredményezte.

Az ügyészi álláspont szerint e törvényt sértés - mivel önállóan mindkét büntetési nem alkalmazható lett volna, továbbá a jogorvoslati jog érvényesülése is megkívánja - az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével orvosolható.

A fent írtakon túlmenően az indítványozó ügyészség utalt arra, hogy - álláspontja szerint - a jogerős ítéletben megállapított jogi minősítés is téves. A kifosztás büntettének a jogi tárgya ugyanis a vagyoni viszonyok rendjén túl az egyén cselekvési szabadsága is. Ebből következően a kifosztás esetében - a lopással ellentétben - az elvételnak közvetlenül a sértettől, illetve annak testi közelségéből kell történnie. Ebben az esetben érinti ugyanis a cselekmény a terhelt cselekvési szabadságát is, mert a sértettnek

csak ilyen esetben lenne lehetősége - a védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen állapot hiányában - az elvételt megakadályoznia.

Jelen esetben az irányadó tényállásból az tűnik ki, hogy a terhelt nem a hálósobából - ahol a sértettek aludtak - vitte el az idegen dolgokat, hanem a szomszédos szobából, így azok semmiképpen nem lehettek a sértettek közvetlen testi közelségében. Ezért a sértettek alvó állapotának tudata ugyan megkönnyíthette az elkövetést, de az elvétel nem annak kihasználásával történt. A sértettek - amennyiben ugyanúgy a másik szobában tartózkodnak, de ébren vannak - ugyancsak nem észlelték volna azt, és így nem is tudták volna megakadályozni a lopást.

Az ügyész utalt arra is, hogy a megállapított tényállás szerint az elvett L. laptop az M. E. Kft. tulajdonában állt. Így a két természetes személyen kívül e cég is sértettje a lopásnak, s mivel a lopás rendbelisége az elkövető tudattartalmától függetlenül a sértettek számához igazodik, ezért további egy rendbeli lopás vétsége megállapításának is helye van.

Végül az ügyész sérelmezte az étkezési jegyek eltulajdonításának önálló, magánokirattal visszaélés vétségeként való minősítését. Álláspontja szerint az ilyen utalvány - amennyiben nem felel meg a készpénz-helyettesítő eszköz Btk. 459. § (1) bekezdés 19. pontjában írt fogalmának - a Btk. 383. § a) pontja értelmében dolognak minősül. Ehhez képest annak a jogtalan elvétele a lopás része, önállóan magánokirattal visszaélés vétségének nem minősíthető.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1010/2015/2. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt módosítás nélkül tartotta fenn, és ugyancsak a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, valamint az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

A terhelt és védője a felülvizsgálati indítványra nem tett észrevételt.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 424. § (1) bekezdés első fordulata szerint tanácsülésen bírálta el.

A felülvizsgálati indítvány az alábbiak szerint alapos.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a Be. 416. § (1) bekezdésének b) pontja alapján felülvizsgálati indítványnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, illetve a büntetés végrehajtását a Btk. 86. § (1) bekezdésében foglalt kizáró ok

ellenére függesztették fel.

A törvényi rendelkezés első két fordulatában írt esetben tehát csak akkor van helye felülvizsgálatnak, ha a téves minősítés vagy a más anyagi jogszabálysértés egyúttal téves büntetés kiszabását is eredményezte.

A felülvizsgálati indítvány elsősorban a más anyagi jogszabály [a Btk. 33. § (6) bekezdés a) pontjának] megsértését emelte ki, de kifejezetten sérelmezte a téves minősítést is. Ezen belül kitért arra, hogy a H. E. K. és P. I. sértettektől történt dologelvétel nem 2 rendbeli kifosztásnak, hanem - sértettenként - lopásnak minősül, és további külön lopási cselekményként kell értékelni a H. E. K.-tól elvett, de az M. E. Kft. tulajdonában álló laptop elvételét is.

Ezért a Kúria megállapította, hogy mivel P. I. esetében az elvett dolog értéke nem haladta meg az 50.000 forintot, és az irányadó tényállás olyan tényt, adatot sem tartalmaz, ami alapján a szabálysértés vétségge minősülne, ezért az ügyész - annak állításával, hogy e cselekmény nem valósítja meg a kifosztást - e részében a terhelt büntetőjogi felelősségének anyagi jogszabálysértéssel történt megállapítását is támadta.

Így a Kúria a támadott jogerős ítéletet a terhelt terhére rótt cselekmények jogi minősítése és a büntetés kiszabása kapcsán a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjának első és második fordulatában írt okból, a P. I. sérelmére elkövetett cselekmény esetében pedig a hivatkozott törvényhely a) pontja alapján - a terhelt büntetőjogi felelőssége megállapításának anyagi jogi helyessége tekintetében - is felülvizsgálta.

A Kúria megállapította: a hivatkozott törvényes felülvizsgálati okok elemei közül jelen ügyben a téves minősítés és a más anyagi jogszabálysértés is megvalósult, és mindkét körülmény külön-külön is egyértelműen törvénysértő büntetés kiszabását is eredményezte. A téves minősítés pedig a konkrét esetben azt is eredményezte, hogy a terhelt büntetőjogi felelőssége - részben - anyagi jogszabálysértéssel került megállapításra.

A büntetőeljárásban kiszabható büntetési nemeket a Be. 33. § (1) bekezdés a)-i) pontjában foglalt taxatív felsorolás tartalmazza. A hivatkozott törvényhely (3) bekezdése szerint a különböző büntetési nemek - az (5) és (6) bekezdésben foglalt kivételekkel - egymás mellett is kiszabhatók. Ugyanezen szakasz (6) bekezdésének a) pontja szerint azonban nem szabható ki szabadságvesztés mellett elzárás vagy közérdekű munka.

A jogerős ítélet büntetést kiszabó rendelkezése ezen egyértelmű

jogsabályi előírással ellentétes, így tehát a Be. 416. § (1) bekezdés b) pont második fordulója szerinti felülvizsgálati ok ezzel összefüggésben maradéktalanul megvalósult.

A Kúria ugyanakkor megállapította: a terhelt terhére rótt cselekmények minősítése is téves. A téves minősítés a bűnösség részbeni téves megállapítását, emellett a szabadságvesztés és próbaidő mértéke tekintetében szintén törvénysértő büntetés kiszabását eredményezte.

Maradéktalanul osztotta a Kúria a felülvizsgálati indítványban a kifosztás büntette kapcsán kifejtetteket. A kifosztás szóban lévő elkövetési módját az valósítja meg, aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett védekezésre képtelen személytől vesz el. A cselekményt a lopás alapesetétől éppen a passzív alany ezen speciális volta határolja el.

Nem vitás, hogy az alvó ember az elvétellel szemben védekezésre képtelen, hiszen - legalábbis amíg ezen állapota fennáll - a védekezést igénylő helyzetet sem észleli (BH 2014.325.; BH 2014.6.).

Ha azonban az elvétel kivitelezése szempontjából a sértett ezen tulajdonsága közömbös - mert az elvétel nem a testi őrizetéből történik, s így egyformán hajtható végre egyébként védekezésre képes és képtelen sértettel szemben -, úgy az az eltérő, súlyosabb minősítést sem alapozza meg. Ezt alátámasztja a törvény miniszteri indokolása is, mely szerint a kifosztás ezen formáját a védekezésre képtelen állapot kihasználásával történő elvétel valósítja meg.

Ellenkező álláspont oda vezetne, hogy minden esetben, amikor a tulajdonos (birtokos) nincs jelen a lopás helyszínén, vizsgálni kellene, hogy annak időpontjában mit csinált, védekezésre képes vagy képtelen állapotban volt-e, noha ez a cselekmény elkövetése, elkövethetősége, társadalomra veszélyessége és az elkövető büntetőjogi felelősségének mértéke szempontjából - ilyen esetben - közömbös.

Jelen esetben az irányadó ítéleti tényállás nem tartalmazza, miszerint a terhelt a lakásból való távozását megelőzően bement volna a hálósobába, ahol a sértettek aludtak. Ezért objektíve kizárt, hogy bármelyik, általa eltulajdonított idegen dolgot a sértettek közvetlen testi őrizetéből - azaz a viselt ruházatukból, maguknál tartott táskáikból, csomagjaikból, vagy akár közvetlen testi közelségükből - vette volna el.

E vagyontárgyak elvétele tehát ugyanolyan módon lehetséges lett volna akkor is, ha a sértettek ébren (azaz védekezésre képes állapotban) tartózkodtak volna a másik szobában. Következésképp a

cselekmény végrehajtása szempontjából az aktuális állapotuk közömbös volt, arra nem a védekezésre képtelen állapot felhasználásával került sor.

Így azonban a cselekmény helyes minősítése: lopás.

Ennél pontosabb minősítést ugyanakkor a felülvizsgálati indítvány nem jelölt meg. A továbbiakra nézve pusztán annyit jegyzett meg még, hogy a lopás 3 rendbeli, mert a H. E. K. által használt, de az M. E. Kft. tulajdonában álló laptop eltulajdonítása további egy rendbeli lopás vétségét valósítja meg, valamint az 5.000 forint értékű étkezési jegy elvételét nem önállóan, magánokirattal visszaélés vétségeként, hanem a H. E. K. sérelmére elkövetett lopás körében kell értékelni.

A Kúria a fentieket osztotta, ugyanakkor a Be. 423. § (4) bekezdésében meghatározott kereteken belül a fentiekben túlterjedő következtetésekre is jutott.

Az nem vitatható, hogy a lopás rendbeliségét - az elkövető tudattartalmától függetlenül - a sértettek száma határozza meg. Így külön-külön kellett értékelni a H. E. K., a P. I. és az M. E. Kft. sérelmére elkövetett cselekményt.

Azonban míg kifosztás esetében az elkövetési érték - amennyiben az az 5 millió forintot nem haladja meg - közömbös, addig a lopás tekintetében alapvető jelentősége van annak. A Btk. 462. § (2) bekezdés a) pont első fordulata szerint nem bűncselekmény, hanem szabálysértés valósul meg, ha a lopást 50.000 forintot meg nem haladó értékre követik el.

P. I. sérelmére az elkövetési érték 5.000 forint. Az irányadó tényállás szerint a terhelt a lakásba nem megtévesztéssel, vagy a jogosult tudta és beleegyezése nélkül, hanem annak kifejezett engedélyével ment be, ugyanakkor a lakásban való, egy éjszakára kiterjedő, alkalmi jelenlét nem alapozza meg, hogy a terheltet a lakást a sértettel közösen használó személynek lehessen tekinteni.

Nem áll fenn más egyéb, a Btk. 370. § (2) bekezdés b) pont ba)-bi) alpontjában felsorolt minősítő körülmény sem, ami a szabálysértést vétséggé, vagy az említett törvényhely (3) bekezdésének c) pontja alapján büntetné minősítené. Ezért a P. I. sérelmére elkövetett cselekmény nem bűncselekmény, hanem a 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 177. § (1) bekezdés a) pont első fordulatába ütköző, lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés.

A H. E. K. sérelmére elkövetett bűncselekményt - az elvétel kifosztás büntetteként való téves minősítésén túl - a jogerős

ítéletet hozó bíróság más okokból is tévesen minősítette.

Először is az étkezési utalvány eltulajdonítását egyfelől önálló bűncselekményként, (a kifosztással halmazatban) magánokirattal visszaélés vétségének is minősítette, ugyanakkor azok értékét az ítélet 2. oldalának 3. pontjában összegzett 107.000 forintos kifosztási elkövetési értékbe is beszámította. Ezzel ugyanazt a ténytet kétszer róttá a terhelt terhére.

Amennyiben a bíróság az utalványok értékét nem tekintette volna a kifosztás részének is, és helyes lett volna az az álláspontja, miszerint azok magánokiratnak minősülnek, akkor sem lett volna helye a halmazat megállapításának. A lopással egyidejűleg magánokirat elvétele ugyanis a lopásnak a Btk. 370. § (2) bekezdés be) alpontjának második fordulatában megjelölt minősítő körülmény, így azt a lopás súlyosabb minősítésével, törvényi egységként kellett volna minősíteni.

Azonban az étkezési utalványok magánokiratként való értékelése alapvetően téves. Az a Btk. 459. § (1) bekezdés 19. pontjában írt feltételek fennállása esetén - azaz, ha kibocsátására a személyi jövedelemadóról szóló törvény felhatalmazása alapján került volna sor, és kivitelezése, kódolása vagy a rajta lévő aláírás folytán a másolás, a meghamisítás vagy a jogosulatlan felhasználás ellen védett lett volna - valóban készpénz-helyettesítő fizetési eszköznek minősült volna. Ennek hiányában azonban a Btk. 383. § a) pontja szerint dolog, azaz olyan okirat, amely a benne tanúsított vagyoni érték vagy jogosultság feletti rendelkezést önmagában biztosítja; s ekként a lopás elkövetési tárgya.

A H. E. K. sérelmére elkövetett lopás elkövetési értéke tehát az utalványok értékével együtt összesen 107.400 forint, ami a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontja szerinti kisebb értéknek felel meg.

Ugyanakkor e sértettől a terhelt a lopással egyidejűleg egy bankkártyát is eltulajdonított, ami viszont a Btk. 459. § (1) bekezdés 19. pontja értelmében nem vitásan készpénz-helyettesítő fizetési eszköz. Ezt azonban a Btk. 370. § (2) bekezdés be) alpontjának első fordulata ugyancsak a lopás minősítő körülményeként rendeli értékelni, és e körülmény a hivatkozott törvényhely (3) bekezdés b) pont ba) alpontja értelmében a kisebb értékre elkövetett lopást (egy fokozattal) súlyosabban minősíti.

Az M. E. Kft. sérelmére elkövetett lopás elkövetési értéke 80.000 forint, ami ugyancsak a Btk. 459. § (6) bekezdés a) pontja szerinti kisebb érték, és a Btk. 370. § (2) bekezdés ba)-be) alpontja és a (3) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint súlyosabban minősítő körülmény nem áll fenn.

A terhelt cselekményeinek helyes minősítése tehát:

- egy rendbeli lopás büntette [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont be) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont] - H. E. K. sérelmére, és
- lopás vétsége [Btk. 370. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont]
- az M. E. Kft. sérelmére.

A fenti minősítés magában foglalja az étkezési utalványok és a bankkártya jogtalan eltulajdonításának értékelését is, azaz a vádat - a büntetőjogilag értékelhető tartalmát illetően - teljesen kimeríti.

A jogerős ítélet tehát 4 rendbeli bűncselekményt rótt a terheltre, a Btk. 81. § (1) és (3) bekezdése szerinti halmazati büntetést pedig az 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő keretek között szabta ki a bíróság. A helyes minősítés szerint a terhelt 2 rendbeli bűncselekményt valósított meg, a halmazati büntetés tételkerete pedig 3 hónaptól 4 év 6 hónapig terjed.

Így bár kétségtelenül a 2 év tartamú, 5 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés a közérdekű munka egyidejű alkalmazása nélkül is kiszabható lenne a helyes büntetési tételkeret alapul vételével, azonban a téves minősítés miatt az is törvénysértővé vált.

Felülvizsgálati eljárásban megállapított törvénysértő minősítés esetén ugyanis a büntetés abban az esetben is lehet törvénysértő, ha az a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretei között került kiszabásra, illetőleg a büntetés mértékének felülvizsgálatára nem csak a büntetési tételhatárokon kívül eső büntetés kiszabása esetén kerülhet sor. A büntetési tételhatárok közt a büntetést - annak céljához igazítva, egyéniesítve, a cselekmény tárgyi súlyához, az ítélet belső arányához igazodóan - kell kiszabni. A minősítés és a rendbeliség változása érintheti a büntetés mértékét és a büntetés törvényességét akkor is, ha a kiszabott büntetés a helyesbített minősítéshez tartozó büntetési tételkereten belül marad, ám nem felel meg a helyes minősítésű bűncselekmény tárgyi súlyának, az alanyi bűnösség fokának (BH 2011.79.).

Minderre tekintettel tehát a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja szerinti felülvizsgálati ok jelen ügyben egyszerre valósult meg egyrészt a téves minősítés miatt kiszabott, törvénysértő mértékű szabadságvesztés, másrészt a szabadságvesztés és közérdekű munka együttes kiszabása kapcsán is.

Az indítvány azon részét azonban nem osztotta a Kúria, miszerint a büntetés törvénysértő volta csak a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való

utasításával orvosolható.

A Kúria a Be. 427. § (1) bekezdés b) pontja értelmében a bűncselekmény törvénysértő minősítése vagy más anyagi jogszabálysértés folytán törvénysértő büntetés kiszabása esetén a jogerős ítéletet megváltoztatja és maga hoz a törvénynek megfelelő határozatot; ilyen esetben csak akkor kell - a Be. 428. § (1) bekezdés zárófordulata szerint - a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezni és az eljárás bíróságát új eljárás folytatására utasítani, ha a törvényes határozat meghozatalához szükséges adatok az iratok tartalma alapján nem állapíthatók meg.

Jelen esetben ez a helyzet nem áll fenn. Nem indokolt a hatályon kívül helyezés a jogorvoslati jog érvényesülése érdekében sem; a terhelt jogorvoslati joga az alapeljárásban biztosított volt, és az így kiszabott büntetéshez képest a Kúria a terhelt javára benyújtott felülvizsgálati indítvány alapján egyébként is csak a javára változtathatja meg a jogerős ítéletet.

Ezért a Kúria - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 423. § (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a megtámadott határozatot a felülvizsgálati indítvánnyal támadott részében a Be. 427. § (1) bekezdés b) pontja szerint megváltoztatta, és a törvénynek megfelelő határozatot hozott.

Ennek során a terheltet egy rendbeli kifosztás büntette [Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont] miatt emelt vád alól - a Be. 6. § (3) bekezdés a) pont első fordulatában írt okból, mert a P. I. sérelmére elkövetett cselekménye nem bűncselekmény - a Be. 345. §-ára, a Be. 385. §-ára és a Be. 419. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 331. § (1) bekezdése szerint - felmentette.

A terhelt további cselekményeit egységesen lopás büntettének [Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont be) alpont, (3) bekezdés b) pont ba) alpont] (H. E. K. sérelmére), valamint lopás vétségének [Btk. 370. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont] (az M. E. Kft. sérelmére) minősítette.

A terhelt büntetett előéletére, és arra tekintettel, hogy a bűncselekményeket a természetes személy sértettek bizalmával visszaélve követte el, a Kúria a szabadságvesztésnél enyhébb, a Btk. 33. § (4) bekezdése alapján kiszabható büntetést nem tartott alkalmazhatónak.

Ugyanakkor a részbeni felmentésre, a büntetési tételkeret jelentős csökkenésére és a többszörös halmazat két rendbeli bűncselekményre mérséklődésére, azok egy töről fakadó voltára, továbbá az

elkövetési értékeknek a minősítést meghatározó értéktartomány alsó határához közelebb eső mértékére és az okozott kár nagyjából való megtérülésére tekintettel a kiszabott szabadságvesztés mértékét jelentősen - a helyes minősítés alapján meghatározott - törvényi középérték alatti tartományra enyhítette. Arányosan mérsékelte a próbaidő mértékét is.

A Btk. 33. § (6) bekezdés a) pontjára figyelemmel mellőzte a közérdekű munka büntetés kiszabását.

A Kúriának a Be. 337. § alapján a terhelt részbeni felmentése okán a terhén fennmaradt szabálysértést is el kellett bírálnia. Megállapította azonban, hogy annak elkövetése óta 2 évnél hosszabb idő telt el. Ezért a Kúria a terhelttel szemben a 2012. évi II. törvény (Szabs. tv.) 177. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, lopással elkövetett tulajdon elleni szabálysértés miatt az eljárást a Szabs. tv. 6. § (6) bekezdésére figyelemmel, a Szabs. tv. 83. § (1) bekezdés h) pontja alapján megszüntette.

Egyebekben a megtámadott határozatot a Be. 426. §-a szerint hatályában fenntartotta.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2016. február 15.

Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Székely Ákos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő
BÉ